

Valgte bleve enstemmig: Lauridsen, B. Pedersen, Bønløkke, Hummeluhr, Vestergaard, Th. Christensen, Leth, Rosen og Chr. Jensen.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Første Behandling af Forslag til Lov om Foranstaltninger mod den saakaldte Svinedifteritis.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Formanden (Høgsbro): Denne Sag kan kun foretages med Thingets Samtykke. Saafremt Ingen ytrer sig derimod, betragter jeg Samtykket som givet. (Op- hold). Det er saaledes givet, og vi gaa til Sagens Behandling.

Sørup: Den høitærede Minister vil kunne vide, at der, da vi i Mandags gjenoptog vort Arbejde, var en almindelig Forventning om hurtig og udtømmende at faae at høre Regjeringens Forklaring om den Nødstilstand, som for Diebløkket hjem søger et saa vigtigt Erhverv her i Landet. Jeg skal tilføje, at det heller ikke skulde have forundret dette Thing, om den høitærede Indenrigsminister maatte nære et tilsvarende Ønske om hurtig og udtømmende at komme her til Thinget med de Meddelelser og Oplysninger, som Regjeringen maatte være i Besiddelse af. Det vilde have været saa meget mere naturligt, som den høitærede Minister flere Gange og nu ogsaa gjennem det her foreliggende Forslag har paakaldt Befolkningens Medvirkning til de Bestræbelser, han har foretaget for at raade Bod paa den Ulykke, som hjem søger Landet. Jeg skal ganske vist indrømme, at det er Ministeren, man nærmest maa se hen til som den, der giver Anvisning, Veiledning og Tilskyndelse; men jeg tror dog, at det heller ikke for Regjeringen havde været uden Nytte at høre de Tvivl, de Spørgsmaal, kort sagt hele den Stemning, som bevæger sig i Befolkningen og som jo har et naturligt Udtryk i dette Thing, og det saa meget mere, som den høitærede Minister i denne Sag jo har set sig nødsaget til i meget vidt Omfang at gaa ud over den almindelige Lovgivnings Grændse, og jeg kan vel sige ogsaa ud over, hvad der er Administrationens naturlige og regelmæssige Omraade. Naar jeg omtaler dette, kan jeg ikke lade være at minde om, i hvilken Grad Tscherning havde

Ret, da han paa den grundlovgivende Rigsdag modsatte sig de foreløbige Love, fordi han fandt dem overflødige, idet hans Betragtning var den, at naar der virkelig var Nød paa Jærde for Landet, vilde en Minister kunne gjøre omtrent alt muligt uden derved at paataage sig nogen stor Risiko overfor Repræsentationen. Naar vi se den høitærede Indenrigsminister nu møde med en Administration bag sig, som omfatter saa storartede Ting, som et Forbud mod Udlandet, Afspørring mellem forskellige Landsdele, Forbud mod Markeds- og Torvhandel, Nedslagning, Erstatning, Rydning af Lossepladser o. s. v., Altsammen Ting, hvorfor jeg ikke skjønner, at der er noget regelmæssigt og lovligt Grundlag, maa man ganske vist sande, at Tscherning med stor Skarpsindighed har set, hvorledes Forholdene i Virkeligheden vilde stille sig, idet han ikke var i Tvivl om — hvad jeg antager heller ikke, den høitærede Minister er i Tvivl om — at Regjeringen i saadanne Tilfælde rolig kan komme til Repræsentationen og faae ikke blot Decharge, men Understøttelse til Fortsættelsen af saadanne Foranstaltninger. Om det nu end er saa, og om nu end den høitærede Minister i dette Forhold kunde vente dette Things Understøttelse og Tilslutning, saa er det dog et Faktum, at Tscherning ikke fik Ret paa den grundlovgivende Rigsdag, og at man der gav en Bestemmelse netop for saadanne Forhold som de, der her foreligge. Og jeg kan ikke undlade at gjøre den høitærede Indenrigsminister opmærksom paa den grundlovmæssige Vej, ad hvilken disse Forhold, som han har ordnet administrativt, burde have været tagne op. Det er den Vej, som foreskrives i Grundlovens § 25. Ved at benytte den af Grundloven anvisne Vej, vilde den høitærede Minister ikke blot formelt have staaet her med et virkelig legalt Grundlag under Fødder, men han vilde ogsaa reelt paa mange Punkter været stillet stærkere med Hensyn til Beskjæmpelsen af den Fare, som er tilstede, og han vilde have været ude over mange Vanskeligheder, som jeg ser nu have voldet ham adskilligt Besvær og Fortræd. Jeg skal nævne f. Ex. Spørgsmaalet om Udredelse af Erstatning. Hvis den høitærede Minister havde valgt den naturlige Vej, ved en foreløbig Lov i Henhold til Grundlovens § 25 at udvide Loven af 29de Decbr. 1857 til ogsaa at gjælde Svin og til særlig at gjælde den foreliggende Sygdom, og fortrinsvis Lovens § 8, vilde han med eet Slag have været ude over hele Spørgsmaalet om, hvem der skal udrede Erstatningen. Lovgivningens almindelige Regel er jo, at Staten udreder Halvdelen og Kommunen Halvdelen.